

le sig hindrende i vejen den dag, vi selv mener vi er parate til det.

Kl. 20:15

Indtil da er der en række områder, som fortsat forbliver under rigsfællesskabets domæne. Det gælder ikke mindst udenrigs- og sikkerhedspolitikken. Med den udvikling, der foregår både på det internationale finansielle og strukturpolitiske område i disse tider, er det ikke de mindst vigtige faktorer for vores lands fremtid. Det samme gælder de forsvarspolitiske aspekter, der er udløst af det amerikanske missilskjold, som vores land jo er knyttet ganske stærkt op på. Så her bliver der nok at samarbejde om inden for rigsfællesskabet i de kommende år – også for vores medlemmer i Folketinget.

Det samme gør sig gældende med den udvikling, der sker omkring hele EU's struktur og EU's stigende indflydelse på dansk politik. Det gælder f.eks. muligheden for at hente udefrakommende arbejdskraft til Grønland og varetagelsen af visse af Grønlands erhvervsmæssige rettigheder – f.eks. indenfor hvalfangst og sælskindseksport.

Fangsten af frie vildtlevende dyr er en del af vores kulturarv, også selv om det gælder dyr, som andre lande ikke fanger eller opdrætter, og vi har lige så megen ret til beskyttelse af og respekt for vores kulturarv, som alle andre lande har for deres, også internationalt.

Så selv om selvstyreloven bliver en nøgle til langt større selvstændighed for Grønland på en lang række områder, så fortsætter rigsfællesskabet og medvirker til at fastholde det skæbnefællesskab, der nu engang er blevet historiens gave til vores folk.

Derfor er jeg sikker på, at hvis det havde været Moses Olsen, der stod her i dag, så ville han have været meget stolt. Han ville have kunnet se, hvor langt den proces, han startede herinde, er kommet inden for så kort en ramme som blot et enkelt menneskes levetid. Men først og fremmest ville han nok have glædet sig over, at vi grønlændere nu omsider vil blive erklæret for og anerkendt som et folk på helt samme folkeretslige niveau som alle andre selvstændige folk i verden. Med den position kan vi endelig rette ryggen helt, se hele verden i øjnene som ligemænd og erklære vores indtog i den internationale retsorden på den plads, som alle dage var vores førstefødselsret.

Kl. 20:18

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren for Siumut. Den næste ordfører er fru Annita á Friðriksmørk, TF.

Kl. 20:18

(Ordfører)

Annita á Friðriksmørk (TF):

Jeg vil gerne først takke statsministeren for den interessante tale, som han holdt i tirsdags. Og det er så første gang, at jeg holder en tale med bemærkninger til det, som statsministeren har sagt. Jeg vil begynde med de samme ord, som statsministeren brugte, nemlig at mørke skyer er ved at trække op i horisonten hele jordkloden rundt – alt som et resultat af en begyndende boligkrise i USA. Det viser, hvor international verden er blevet, men også, hvor lille den er. Bankkrisen er også et eksempel på, hvor tynde klodserne i de private markeds kræfter er, men samtidig også, hvor stærk privatkommunismen er, hvis bare man er stor nok. Går det godt, så skovler vi ind, men går det ikke, så reddes vi.

Hos vores brødre nation i vest, Island, ses skyerne også meget mørke for tiden. Men kender vi islændingene rigtigt, så kommer de nok stærkt tilbage. Deres suverænitet, deres vilje, deres initiativer og deres virkelyst og medansvar i verden vil være deres styrke til at komme sig igen efter krisen. Det er en vinkel, som jeg ikke har hørt så meget om her i medierne, men som nok vil komme senere.

Man siger, at den enes død er den andens brød, men man skal passe på ikke at bruge krisens udsigter til at argumentere for ansvarsløshed. Vi skal, i det omfang det er muligt, altid være rede til at tage ansvar, men det betyder ikke, at vi skal stå alene. Tværtimod betyder ansvar i nutidens globale samfund, at vi bør stå sammen om at løse egne og andres problemer.

Bankkrisen i 2008 står ikke alene historisk set. De fleste samfund har på et eller andet tidspunkt oplevet bankkriser med jævne mellemrum. Det har vi også på Færøerne. I 1992 havde vi en sådan. Dengang blev den færøske bank på Færøerne, som dengang var i Danske Banks eje, overtaget af den færøske stat. Den blev reddet, blev der sagt. Men hvem blev reddet? Danske Bank. Og der kan jeg godt følge hr. Frank Aaen og Enhedslisten, for hvem var det, der blev reddet? Den menige færinger fik en rekordhøj skat, arbejdsløsheden steg op til 25 pct., og fraflytningen fra Færøerne var ca. 10 pct. i 2 år. Det var den såkaldte redningspakke. Og alt dette lod sig